

Национален конкурс за ученици "За по-добър климат в училище"

Приятелство, математика и още нещо

Разказ

Беше мъгляво – ръмеше. Тина мразеше такова време. Сега тя лежеше в леглото, вперила поглед през откренатите завеси на прозореца пред нея. Утрото настъпваше плахо. И на него не му харесваше, че сивите облаци щяха да възпират слънчевите лъчи цял ден. Родителите на Тина бяха в Америка. Разбираше ги, защото и те, както мнозина други, го правеха за детето си, правеха го за нея. В съзнанието ѝ ясен се бе запазил споменът за сбогуването им на летището. Сега се налагаше да се премести в друг град и да остане при сприхавия си чичо, който нямаше никакви намерения да се съобразява с нейните желания, за каквото и да било. Записа я в математическа гимназия и това мрачно утро щеше да стане свидетел на първия ѝ учебен ден в новото училище. Колко подходящо – атмосферата беше като в зоната на здрача, напълно идентична с очакванията и настроението на Тина. Тя мразеше математиката!

Тина стана с рязко движение, за което съжали почти веднага. Под топлите завивки беше приятно, но извън тях цялото ѝ тяло мигновено настръхна. След по-малко от десетина минути беше напълно облечена и студът бързо бе заменен от нервно очакване.

Стая 402 се намираще на четвъртия етаж и за учениците, които имаха час в нея, очевидно нямаше никакво значение, че след две минути ще бие вторият звънец. Госпожата влезе, следвана по петите от дузина ученици. Те се изсипаха в стаята като по поръчка точно преди да бъде затворена вратата. Няколко от тях изгледаха новата любопитно, други язвително, което я накара да се свие колкото може по-навътре в якето си.

Изненада се, когато видя, че си има съсед.

- Здравсти. Аз съм Джем. – каза момчето и леко се усмихна.

Беше чернокосо, а очите му - тъмно кафяви. Имаше лунички по цялото лице, но това единствено му придаваше по-добродушен вид.

- Джем май си намери приятелка – се чу саркастичен глас и всички прихнаха да се смеят.

Тина бързо се ориентира кой бе пуснал забележката – Ивайло. Момчето беше рижаво и седеше няколко чина по-напред в средната редица. То се обърна назад и видя преценяващия ѝ поглед. Вниманието на девойката беше привлечено от двете момчета, които седяха на чина пред тях. Казваха се Октай и Мехмед и доколкото стана ясно на Тина, бяха най-добрите приятели на момчето до нея.

Часовете минаваха и противно на това, което си мислеше, Тина прекара първия си ден доста забавно. Джем се оказа шегаджия, който бързо намери пътя до нея и разсея напрежението, което се събираше в душата ѝ от известно време. Двамата говориха за какви ли не неща – от омразни храни до етническите проблеми, които изглежда, че в това училище никога не свършваха.

- Ивайло все е в центъра на разправиите, където е той – все има спорове, все някой не му харесва...

- Мислех, че отдавна сме надживели подобни предразсъдъци. В старото ми училище никой не делеше хората.

- Той мрази турците и циганите – простичко отвърна Джем и погледна към рижавото момче. – Баща му е полицай и Ивайло си въобразява, че има неограничена власт, за да прави каквото си поиска. Жалкото е, че наистина е така.

- Какво искаш да кажеш?

- Никой не го спира. Веднъж беше налетял с нож на момче от по-малките класове. Дори родител не повикаха. Да не говорим за заплахи и ругатни, за него те са ежедневие...

- Не сте ли се опитвали да говорите с него?

- Да говорим ли? – той я изгледа учудено. – С него говорят само онези, на които той позволи.

Лицето на Тина беше застинало от изненада. Джем побърза да я успокои:

- Е, не се тревожи, Ивайло се смята за кавалер – не посяга на момичета.

- О, какво успокоение само!

През голямото междучасие училищните коридори ставаха пренаселени и учениците, бързащи за закуски, приличаха на участници във великото преселение на народите. Джем и приятелите му отидоха до магазина и Тина се оказа една от малкото, останали в стаята. Тук бяха и Октай и Мехмед. Тя си седеше кротко на чина и преглеждаше записките си за предстоящия час, когато над главата ѝ надвисна нечия сянка.

- Защо стоиш при турците? - беше Ивайло.

- Моля?

- К'во се праиш на глупава, ма? – беше груб и нахален и сериозно я изплаши.

- А на тебе какво ти правят Октай и Мехмед? Защо се заяждаш с тях? Те са ти съученици и не са по-различни от нас.

- Разбира се, че са. Аз знам к'ви са, но явно ти не знаеш к'ва си.

- Ти... – думите му я засегнаха повече, отколкото бе очаквала. – Можеш да си запазиш мнението за някой, който има желание да го чуе, докато се опитваш да разбереш ти кой си. Ако разполагаш с достатъчно материал, разбира се.

Тина посочи рижавата му глава с красноречив жест и едва сега осъзна, че се беше изправила срещу Ивайло. Деляха ги няколко сантиметра и сега девойката силно се надяваше, че не я бяха излъгали преди, когато ѝ казваха, че в очите ѝ се появяват огнени пламъчета, щом се ядоса.

- Внимавай! Не ми се ще да наранявам момичета и не съм го правил, но за всяко нещо си има първи път, нали?

Ивайло се отдалечи и Тина огледа стаята. Мехмед и Октай сякаш не бяха тук, стояха свити и уплашени. Никой не даваше признаци да е чул спора им, или и да беше, очевидно бе кой стои най-горе в йерархията.

И последният звънец за деня удари и Тина побърза да се изниже от стаята. Каза чао на Джем и си тръгна. Такава тъга я изпълваше. Искаше ѝ се да крещи, да ступи нещо, да накара живота да стане такъв, какъвто беше преди месец. Искаше родителите си, приятелите си, старото си училище – искаше себе си! Искаше да забрави за рижавия грубиян и за консервативната математическа гимназия. Искаше да направи толкова много, да промени толкова много...

Когато се прибра, мрачните мисли не я напускаха. Пред очите ѝ попадна старата тетрадка по литература и Тина реши да опише чувствата си, да сподели с белия лист мъкмата си, да излее всичко - тъгата, загубата, разочарованието. Ред, после още един, и още един... От очите ѝ се стичаха сълзи... Опита се да направи равносметка на изминалия ден, уви – само неприятни емоции. И все пак - Джем беше малкият лъч, който внасяше някаква светлина в мислите ѝ. Досега не бе предполагала, че писането ще я накара да се почувства по-добре, но в действителност ѝ олекна.

Седмицата бе към своя край. Тина беше вече по-спокойна в училище. Освен с групичката момчета и момичета, седяща около чина ѝ, си говореше и с всички други. Изключваше само Ивайло, когото тя успешно избягваше, и „неговите хора”, както ги бе нарекъл Мехмед. Междувременно Джем се бе превърнал за нея от един-единствен лъч в цяло слънце и тя го смяташе за истински приятел. В последния ден на седмицата Тина можеше да каже със сигурност няколко неща. Първо – тя беше по-добра по литература, докато Джем беше отличен математик, което се оказа в допълнение към готиния му характер. Второ – тя категорично отписа госпожата по математика от графата

„поносима”. И трето, най-важното – продължаваше да пише. Имаше какво да каже и не й трябваше много време, за да осъзнае, че чрез изкуството тя откриваше самата себе си.

След като беше споделила с новия си приятел, че пише стихотворения, той й обеща да я заведе на репетиция на театралния състав, който посещава. Това щеше да е първата му постановка и страшно се вълнуваше. Дори беше успял да предаде това вълнение и на нея. Сега девойката седеше на първия ред до режисьора – възрастен мъж с вече посивяла брада - и го следеше с поглед, докато даваше заръки на младите актьори как да застанат или как да произнесат дадена фраза.

На следващия ден в училище Тина я очакваше изненада. Тяхната класна напомни, че приближава Курбан Байрам и учениците, които ще отсъстват поради празника, трябва да подготвят извинителните си бележки. Това означаваше, че Джем няма да го има за няколко дни, както и останалите, с които беше най-близка.

- Колко дни е курбанът? – попита го тя, осъзнавайки, че не знаеше нищо за мюсюлманските празници.

- Три, но първият се пада в неделя, така че още в сряда пак ще сме на линия.

Тина се замисли дали с Джем нямат телепатична връзка, защото той я разсмя, доловил притеснението й.

- Разкажи ми още за празника.

- Всъщност той много прилича на вашия, християнския – Сирни Заговезни. Принася се жертва в името на Аллах за опрощаване на греховете, искаме прошка от по-възрастните, сутрин ходим в джамията за голяма молитва – той сви рамене и добави. – Такива неща.

Докато седеше до нея и й говореше, всичко беше по-лесно, но когато в понеделник не дойде, отсъствието му беше осезаемо. Математиката този път беше повече от мъчение! На следващия ден ги чакаше и контролно. Просто велико! Умът й не побираше какво щеше да прави без Джем - как щеше да изкара тройка с тези „лесни” задачи. Кой щеше да й подсказва!? Нейният съсед по чин започваше да й липсва все повече, затова беше повече от радостна, че на следващия ден трябваше вече да го види. Откакто се беше преместила в този град и в това училище, Джем се бе превърнал в най-близкия й човек и досега не се бяха разделяли за толкова време.

На другия ден още с влизането му в стаята Тина го впримчи в задушаваша прегръдка. Джем, единственият й приятел беше отново с нея! По време на всички междучасия двамата се заливаха от смях. Тина така се беше въодушевила, че се закашля. Добре, че водата му беше наблизко, защото й се наложи да изпие половин бутилка, за да се съвземе.

Вечерта обаче с нея се случи нещо странно. Ужасна болка режеше като с нож стомаха й, гадеше й се, девойката усещаше, че й прилошава. Чичо й беше нощна смяна, тя беше сама. Понечи да посегне към телефона, но в този миг загуби съзнание. Събуди се в бяла стая, с абокат на ръката. Режещата болка в стомаха почти не се усещаше. Тина разбра, че се намира в болница. Вратата се отвори и в стаята надникна чичо й, след него влезе лекар.

- Как се чувстваш, Тина? – безпристрастно попита докторът.

- Добре, струва ми се. Какво ми е?

- Беше натровена.

- Как така?

- Вероятно с някаква напитка, много силна. Направихме ти промивка на стомаха и вече си по-добре, но ще те задържим още ден-два. Някой умишлено се е опитал да те нарани. Не казвам убие, защото количеството не беше достатъчно, за да настъпи смърт. Имаш ли идея кой би го направил?

- Не! Не знам! – тя беше в шок и наистина нямаше представа кой би й го причинил.

Лекарят кимна с разбиране и напусна стаята. Чичо й каза, че се е обадил на родителите й, които ще долетят с първия самолет. По-късно дойде Джем. Той остана дълго, докато накрая сестрата се видя принудена настойчиво да го помоли да си тръгне.

На следващия ден в болницата дойде Ивайло. Той седна на стола до леглото ѝ и заби поглед в краката си. Нямаше и следа от обичайната му напереност.

- Трябва да знаеш, че аз съм този, заради когото сега си в болница. Аз сипах силния прах във водата на Джем, той трябваше да пострада, но не исках да се стига до тук – да причиня това на момиче. Съжалявам. Можеш да ме издадеш на полицаите, ако прецениш, няма да те спирам.

Ивайло вдигна рижавата си глава и в очите му се четяха такава вина и отчаяние, че Тина изпита състрадание към него.

- Няма да казвам на полицаите нищо, и без това вече знаят, че си нямам представа кой може да е.

- Благодаря. Оценявам го...

Той взе раницата си от пода, където я беше оставил на влизане, и се насочи към вратата. Внезапно спря и додаде:

- Ти ми показва, че не е важно какъв си – българин, турчин или циганин, а е важна душата ти. Моята вече се чувства свободна – благодаря ти за това.

След няколко дена Тина, чичо ѝ и Джем седяха в залата за посрещачи на летището и очакваха родителите ѝ всеки момент да пристигнат. Тя се радваше, че щеше отново да ги види. Сега, след като историята с Ивайло и натравянето се беше поутоложила, Тина беше проумяла някои неща - толерантността към различните култури идва от душата, тя се обогатява от изкуството, а то самото се вдъхновява от приятелите и семейството. Девојката беше разбрала, че толерантността е хармония в многообразието.

Беше мъгляво... Тина мразеше такова време. През големите стъкла на залата момичето видя как лъчите на слънцето пронизваха сивите облаци и се опитваха да ги прогонят. Утрото настъпваше постепенно. Идваше новият ден!

Лидия Красимилова Йорданова 16 г.

Гр. Търговище II СОУ „Проф. Никола Маринов” X б кл.

Адрес: Търговище Ул. „Трети март” 34 ет. IV ап. 10

Тел.: 0601 2 38 09 0896721659 lovecleo@abv.bg